

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 6 rozhodl samosoudkyní JUDr. Irenou Voštovou ve věci

žalobce: **Jiří Hradec**, narozený dne 30. 12. 1947, hudební skladatel
bytem Přemyslovská 37, 130 00, Praha 3
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Pileckým
sídlem Těšnov 1163, 110 00, Praha

proti

žalovanému: **OSA - Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, o.s.**,
IČO: 63839997
sídlem Čs. armády 20/786, 160 56, Praha 6

o zaplacení částky 491.359,19 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Řízení co do částky 16 346 Kč **se zastavuje**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku částku 437 918,55 Kč s 16 % zákonným úrokem z prodlení z částky 437 918,55 Kč od 30. 12. 1993 do zaplacení,
s 16 % zákonným úrokem z prodlení z částky 2 694,60 Kč od 30. 12. 1993 do 11. 2. 1994,
s 16 % úrokem z prodlení z částky 1 903,76 Kč od 3. 12. 1994 do 10. 4. 1995,
s 16 % úrokem z prodlení z částky 820,67 Kč od 30. 12. 1993 do 13. 3. 1997.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 287.100Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Pavla Pileckého.

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Maňáková.

Odůvodnění:

1. Žalobou došlou soudu dne 30. 12. 1993 se žalobce domáhal vůči žalovanému (původně žalován Ochranný svaz autorský – OSA) zaplacení částky 551.125 Kč z titulu náhrady škody způsobené žalobci žalovaným nevyplacením autorských odměn, které mu nebyly vyplaceny dle Smlouvy o zastupování autorských práv ze dne 19. 2. 1987, a to za roky 1990 až 1992. Od doby uzavření Smlouvy o zastupování autorských práv z 19. 2. 1987 vytvořil desítky hudebních děl, které byly užity zejména v televizních a rozhlasových pořadech, žalovaný prováděl vyúčtování chybně a na základě nesprávných vyúčtování neproplatil žalobci za všechny jeho užití skladby, v souvislosti s tím neprováděl řádnou kontrolu hlášení o užití hudby, reklamace žalobce nebyly řádně vyřizovány. Byl tedy poškozen v jeho právu na zaplacení odměny. Chybným postupem při zpracování vyúčtování žalovaný nutí žalobce nahrazovat činnost OSA a ubírá mu čas k vlastní tvorbě, tedy připravuje ho o možnost dalšího výdělků, přičemž žalovaný má k dispozici odborný aparát a různé možnosti k získání správných a úplných podkladů. Po několika letech marných reklamací přistoupil žalobce na konci roku 1993 k podání žaloby, v níž se domáhá vydání škody ve výši nejméně 551 125 Kč, vyúčtování ze strany žalovaného jsou v hrubém nepoměru s reálným užitím jeho hudby, zejména v televizním vysílání, které v uvedených letech provozovala jen Československá televize na několika kanálech, kdy od května 1990 byla vysílání na kanálu OK3, kde hudební díla žalobce byla taktéž užitá. Žalovaný o vysílání kanálu OK3 věděl, avšak užití hudby žalobce vysílané na tomto kanálu neproplatil, přičemž jde o téměř třetinu vysílání ČST v žalovaném období a žalovaný nezjednal nápravu. Žalobce poukázal na to, že v „podkladech o užití hudebních děl,“ které v průběhu sporu žalovaný soudu dodal, zcela chybí podklady o užití hudebních děl vysílaných na kanálu OK3. Uvedené podklady jsou nekompletní, za některé měsíce hlášení o užití hudby nebyla předložena a v případech že předložena byla, tak ty podklady nejsou úplné. ČST zasílala žalovanému každý měsíc seznam užití hudebních děl, které vysílala a to podle jednotlivých redakcí s přesným označením pořadu, výrobního čísla a vymezení termínu vysílání a kanálu.

V průběhu sporu žalovaný „dohledal“ podklady týkající se užití hudebních děl žalobce a za užití konkrétních skladeb žalobci odměnu doplatil s tím, že užití uváděných hudebních děl žalobce bylo prokázáno. Vzhledem k tomu, že hlášení o užití hudby žalobce za některé měsíce zcela chybí, popřípadě nejsou kompletní, žalovaný odmítá užití hudebních děl žalobce proplatit s tím, že užití nebylo prokázáno, tímto přístupem se žalobce ocitá v důkazní nouzi.

Žalobce specifikoval, že k částce žalované dospěl následovně:

Vycházejí ze své evidence o užití jeho hudby například v konkrétních pořadech vysílaných v ČST, tak celková užitá stopáž činí 3740 minut, vyúčtování žalovaného obsahuje jen skladbu TUTOVKA se stopáží 32 minut, 6 pořadů chybí v rozsahu 3708 minut, žalovaný vyúčtoval žalobci za žalované období celkem 2377 minut, což ve finančním vyjádření představuje 119 809,80 Kč, tedy z příkladu žalobcem uváděného vyplývá, že OSA eviduje necelé 1 % jeho skladeb užitých pouze v TV. Když uvažoval v souvislosti s televizními vysíláními jako minimální stopáž užití hudby pouhých 10 minut denně, dospěje k celkové stopáži 3650 minut ročně, tedy 4,6krát více než jak vyplývá z vyúčtování žalovaného. Částka žalovaná je minimální škoda, která tak žalobci vznikla.

Dle žalobce vyúčtování poskytovaná žalovaným jsou nedostatečná, neprůkazná, nepřehledná v důsledku pochybení žalovaného při zpracování vyúčtování došlo k tomu, že byla zaplacena tedy pouze část hudebních děl žalobce, které byly užity, také docházelo k tomu, že některé skladby byly vysílány vícekrát a zaplaceno jen jedno vysílání nebo 2 až 3, dále nebyly propláceny znělky bez ohledu na rozsah vysílacího času.

Podáním žalobce z 4. 1. 1996 žalobce vznesl požadavek rovněž na zaplacení úroku z prodlení z žalované částky od 30. 12. 1993 do zaplacení ve výši 16 % ročně. Dle § 95 odst. 1 o. s. ř. soud připustil navrhovanou změnu žalobního petitu při jednání dne 4. 12. 1998.

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Maňáková.

Žaloba byla podána dne 30. 12. 1993 ke zdejšímu soudu, který usnesením z 11. 4. 1994 vyslovil svou věcnou nepřislušnost (řízení vedeno pod sp. zn. 7 C 404/93) a věc postoupil Městskému soudu v Praze jako příslušnému dle § 9 odst. 2 písm. b) o. s. ř.,/ dále věc vedena pod sp. zn. 34 C 93/94./ Věcná příslušnost Obvodního soudu byla vyslovena usnesením Vrchního soudu v Praze č. j. Ncp 1304/2014 – 272 z 18. 12. 2014. Stávající žalovaný vstoupil do řízení jako právní nástupce původně žalovaného, a to na základě usnesení z 20. 12. 2010, č. j. 7 C 160/99 – 132 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze 20 Co 106/2011 – 155.

2. Žalovaný žádal zamítnutí žaloby s tím, že autorské honoráře zastupovanému žalobci byly vyúčtovány a zaplacený podle platných zásad, jakož i dle vyúčtovacího řádu OSA z 13. 2. 1993, dle těchto zásad bylo prováděno vyúčtování všem zastupovaným autorům. Vyúčtováno může být jen takové užití díla, které uživatel žalovanému nahlásí. Pokud autor při vyúčtování autorských honorářů zjistí, že vyúčtování je nesprávné, tak má reklamovat (článek 114 – 120 vyúčtovacího řádu). Na základě námitek autora proti vyúčtování si žalovaný vyžaduje na uživateli díla doplnění hlášení a na základě dodatečného zjištění užití díla je pak autorovi doučtován autorský honorář (článek 116 vyúčtovacího řádu). Žalobce proti vyúčtování námítky ve lhůtě stanovené vyúčtovacím řádem nepodal, resp. reklamaci proti vyúčtování za rok 1992 a roky předcházející žalovaný obdržel až dne 6. 12. 1993, reagoval pak dopisem z 3. 1. 1994 kontrolního oddělení obsahující vyjádření k těmto námítkám, které byly předány k vyřízení reklamace standartním způsobem, tedy po získání dodatečného hlášení České televize o užití díla bylo provedeno doučtování autorských honorářů. Reklamace žalobce byly vyřizovány a doučtovány pak autorské honoráře za užití jeho skladby to v pořadu TRH, OBCHOD, FINANCE, dále za užití jeho hudby v pořadu Dětská TUTOVKA, protože žalovaný až na základě žádosti vůči České televizi o doplnění hlášení získal dodatečné hlášení o užití tohoto díla, dále doučtován autorský honorář za hudební improvizace v pořadu TUTOVKA a za užití jeho hudby v pořadu CO JE TO? na základě dodatečného hlášení České televize.

Včetně doučtování bylo proplaceno za užití děl žalobce od 1. 10. 1991 do 30. 9. 1992 celkem 62 992,44 Kč za užití v rozsahu 2881 minut.

V průběhu sporu pak žalovaný zaplatil žalobci další finanční částky, když za období od 1. 1. 1990 do 31. 12. 1991 doučtoval odměnu za užití skladby CO JE TO? a vyplatil žalobci částku 54 456 Kč bez úroku z prodlení. Žalobce potvrdil, že tato částka mu byla připsána na účet dne 24. 8. 2018, proto v tomto rozsahu bere žalobu zpět, žalovaný vůči zpětvzetí žaloby v tomto rozsahu neměl námitek a soud řízení částečně zastavil dle § 96 odst. 1 o. s. ř.

3. S ohledem na výše uvedené soud ve věci rozhodoval částečným rozsudkem z 7. 12. 2018, č. j. 7 C 160/99 – 711, a to tak že řízení co do částky 54 456 Kč zastavil (výrok I.), výrokem II. žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci 16 % úrok z částky 54 456 Kč za dobu od 14. 4. 1995 do 23. 8. 2018. Výrokem III. žalobu v části, kdy se žalobce domáhal uložení povinnosti žalovanému zaplatit mu částku 5 309,81 Kč s 16 % úrokem z této částky od 30. 12. 1993 do zaplacení, zamítl a výrokem IV. zamítl žalobu v části, pokud se žalobce domáhal vůči žalovanému zaplacení 16 % úroku z částky 54 456 Kč za období od 30. 12. 1993 do 14. 4. 1995.

Tento částečný rozsudek se týkal užití díla s názvem CO JE TO? v pořadu CO JE TO?, kdy žalovaný uvedl, že důvodem dodatečného vyúčtování odměny za užití hudby žalobce v pořadu CO JE TO? byla skutečnost, že hudba nebyla Českou televizí vůbec hlášena a teprve po urgencích televize sdělila potřebné údaje. Dále částečným rozsudkem soud rozhodoval o nároku uplatněném žalobcem za užití hudebního díla s názvem TUTOVKA ve stejnojmenném pořadu, mezi účastníky byl především sporný způsob výpočtu odměny za užití díla, kdy žalobce tvrdil, že má za to, že při výpočtu odměny má být zohledněna každá započatá minuta užití směrem tzv. nahoru a po té součet má být násoben příslušným koeficientem, takže způsob žalovaného spočívající v součtu jednotlivých minut a vteřin vysílacího času, kdy konečný součet byl zaokrouhlen a násoben příslušným koeficientem. Ohledně této sporné záležitosti soud dospěl

k závěru, že žalovaný provedl vyúčtování v souladu se zásadami vyplývajících z vyúčtovacího řádu účinného v roce 1992, kdy hudební dílo TUTOVKA bylo užito při vysílání ve stejnojmenném pořadu a to celkem ve 26 vysíláních, proto nárok uplatněný na zaplacení částky 5 309,81 Kč s požadovaným úrokem z prodlení z této částky neshledal důvodným a v tomto rozsahu žalobu zamítl.

Proti zamítavým výrokům podal žalobce včas odvolání, o kterém rozhodoval Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem z 27. 6. 2019, č. j. 20 Co 184/2019 – 754, který rozhodl tak, že rozsudek soudu prvního stupně v zamítavých výrocích ohledně částky 5 309,91 Kč s příslušenstvím a ohledně úroku z prodlení ve výši 13 % ročně z částky 54 456 Kč od 30. 12. 1993 do 14. 4. 1995 potvrdil a rozsudek týkající se zamítavého výroku o úroku z prodlení byl změněn tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 3 % ročně z částky 54 456 Kč od 30. 12. 1993 do 14. 4. 1995. Odvolací soud se ztotožnil s názorem žalobce, že žalobci náleží úrok z prodlení s plněním částky 54 456 Kč nejméně od podání žaloby 30. 12. 1993 v souvislosti s vyúčtováním rozhodného období provedeným v roce 1992, avšak jen ve výši 3 % ročně dle vyhlášky č. 45/64 Sb. Požadavek žalobce na doplatek honoráře za užití skladby TUTOVKA neshledal opodstatněným, když nemá oporu ve vyúčtovacím řádu.

4. Podáním došlým soudu dne 15. 1. 2020 žalovaný sdělil doplacení dalších finančních částek žalobci, kdy 15. 1. 2020 na účet žalobce zaslal částku 6 324 Kč jako doplatek dosud nevyplacených odměn a kapitalizovaný úrok z prodlení za dobu od 30. 12. 1993 do 15. 1. 2020 ve výši 25 911 Kč, celkem byla zaslána částka 32 235 Kč. Zástupkyně žalovaného detailně procházela podklady (balíky), které žalovaný v souvislosti se sporem předložil soudu, nebylo sporné, že tato hlášení o užití hudby žalobce nejsou kompletní, tak jak tvrdí žalobce. Výpočet plnění a způsob plnění byl zpracován v jednotlivých tabulkách, kde tabulka č. 4 obsahovala skladby nezaplacené částečně, další tabulka obsahovala skladby, které žalobce v souvislosti s uplatněním nároku konkrétně neuvádí, konkrétně skladba MOL NA MOLU A VODNÍ DÝMKA, kdy určitý počet minut již byl proplacen, ale dle hlášení je vykazován větší počet minut užití hudby těchto skladeb, takže ten rozdíl užití násoben koeficientem 21,73 byl žalobci proplacen. V těch balících, které jsou soudu k dispozici, však chybí hlášení o užití, což je důsledek toho, že ta hlášení nejsou úplná. Další tabulka obsahuje skladby, které nebyly vůbec proplaceny, a přitom jejich užití bylo hlášeno, což mohlo být zapříčiněno tím, že hlášení o užití byla zpracovávána ručně, takže nelze vyloučit, že některá hlášení o užití některé skladby ta která referentka přehlédla, anebo když u konkrétní skladby byla hlášena hudba pouze v malém rozsahu několika minut, tak těch několik minut bylo přičteno k hudbě žalobce jiného názvu, popřípadě názvy některých skladeb mohly být zaměněny, a proto užití proplaceno nebylo.
5. Podáním z 27. 2. 2020 žalovaný sdělil, že následně zjistil (odkaz na příslušné tabulky č. 14 a 15 s výpočtem doplatku za vyúčtovací období od 1. 10. 1989 do 30. 9. 1990 a od 1. 10. 1990 do 30. 9. 1991, že žalobci náleží doplacení za uvedená vyúčtovací období a poukázal mu celkovou částku 10 022,44 Kč dne 21. 2. 2020 (spolu s úrokem z prodlení byla zaslána částka 51 270 Kč).
6. V souvislosti s těmito následnými platbami požadoval žalobce, aby mu žalovaný zaplatil částku 437 918,55 Kč a ve zbytku uplatněného nároku vzal žalobu zpět (přičemž při výpočtu zohlednil, že požadavek žalobce na zaplacení částky 5 309,81 Kč byl zamítnut a o částce 54.456 Kč soud již rozhodl.
7. Nadále žalovaný trval na tom, že proplatit lze autorovi užití jeho děl jediné v případě, že toto užití bylo prokázáno, bez splnění této podmínky by šlo o libovůli z jeho strany a možnost proplácení odměn bez jakékoli kontroly. V posuzovaném případě byla možnost získat dodatečně hlášení o užití děl žalobce ve vysílání vyčerpána, neboť dle sdělení ČT, již nejsou záznamy o vysílání dostupné. Vzhledem k pochybnosti o správnosti vyúčtování provedeného na základě hlášení

dodaných ČT zpracoval žalovaný znovu hlášení dochovaná v soudním spise za měsíce, které jsou ve spise založené, a zjištěné údaje porovnal s tím, co bylo žalobci v předmětných vyúčtovacích obdobích proplaceno, dle výsledku pak byly určité finanční částky žalobci doplacený. Jiné podklady které by mohly vést k úhradě dalších částek za tvrzené vysílání hudebních děl žalobcem a jsou dosud neproplacené, nejsou k dispozici, a žalobce svá tvrzení v daném směru neprokázal a neunesl důkazní břemeno. Žalovaný má rovněž za to, že nebyly splněny předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu, tj. porušení právní povinnosti, vznik škody, příčinná souvislost a zavinění. Tvrdí, že žalovaný vyvinul úsilí k ochraně práv žalobce v míře, která odpovídala jeho smluvním závazkům, jakož i právním předpisům a předpisům organizace OSA jako je organizační řád, vyúčtovací řád. Vzhledem k množství děl užitých ve vysílání dle názoru žalovaného nelze po něm spravedlivě požadovat 100 % přesnost. Případné vzniklé nedostatky ve zpracování hlášení měl žalobce reklamovat, avšak nedodržoval podmínky pro řádné a včasné podávání námitek proti vyúčtování, čímž ztížil jejich vyřizování.

8. Ze Smlouvy o zastupování autorských práv uzavřené mezi účastníky dne 19. 2. 1987, bylo prokázáno, že smlouva se mimo jiné týká zastupování, tj. výkonu ochrany práv v souvislosti s vysíláním děl televizí a žalovaný se zavazuje vyplácet žalobci autorské honoráře, vyúčtované podle platných vyúčtovacích zásad. V době uzavření smlouvy a následném období dalším žalovaný, respektive jeho právní předchůdce, byl jedinou výhradní ochranou organizací zastupující autory. Při vyúčtování vycházel z podkladů od uživatelů ohledně údajů konkrétního užití toho kterého díla a žalobce měl jako autor možnost proti vyúčtování podat námítky, jejichž důvodnost byl povinen zkoumat žalovaný a případně provést doučtování (článek 47 vyúčtovacího řádu námítky lze podat do 2 měsíců od doručení oznámení o vyúčtování).
9. Prvá písemná reklamace ze strany žalovaného byla podána dopisem z 3. 12. 1993, žalobce uvedl, že v předchozích obdobích neproplacení odměny za užití jeho hudebních děl reklamoval při osobních návštěvách sídla žalovaného, tedy ústně, což žalovaný nezpochybňoval. Z vyúčtovacích listů, týkajících se žalobce, vyplývá, že ve vyúčtování za rok 1990 a dále za rok 1991a1992 je uveden název skladby a číslo, počet vysílaných minut, výše odměny za to které dílo včetně součtu odměny, neuvádí se v jakém pořadí a kdy ta která skladba byla použita. Odměna za období od 1. 10. 1990 do 30. 9. 1991 byla vyplacena dne 6. 10. 1992 a odměna za období od 1. 10. 1991 do 30. 9. 1992 dne 3. 9. 1993.
10. V řízení nebylo sporné, že odměna za využití skladeb vysílaných ČST na kanálu OK3 vyúčtována a proplacena nebyla. Ve svazcích hlášení, které má soud k dispozici, podklady o užití na uvedeném kanálu chybí, ač fakticky skladby vysílány byly. Vzhledem k tomu, že žalovaný soudu poskytl neúplné vyúčtovací doklady a hlášení o užití hudebních děl žalobce, soudu nezbylo, než požadavek žalobce na doplacení odměny v požadované výši hodnotit podle volné úvahy. Soud má za to, že částka požadovaná žalobcem z titulu neproplacených odměn se jeví jako přiměřená, neboť v řízení bylo prokázáno, že ve sporném období žalobci nebyly proplaceny všechny odměny, na které měl nárok, odměna za užití hudebních děl vysílaných ČST na kanálu OK, nebyla vyplacena vůbec, vyúčtování odměny, která zasílal žalovaný žalobci, nejsou dostatečně transparentní, chybí podstatné údaje o způsobu, rozsahu užití a kde v jakých pořadech, čímž žalobci bylo de facto znemožněno, aby mohl řádně a smysluplně nedostatky reklamovat. Vzhledem k uvedenému má soud za to, že na straně žalovaného došlo k porušení povinností vyplývajících ze smluvního vztahu, neboť ochrana práv žalobce vyplývající ze smlouvy jakož i zákonných předpisů (zákon č. 35/65 Sb. o dílech literárních, vědeckých a uměleckých, autorský zákon, dle kterého při každém užití díla náleží autorovi autorská odměna dle § 13 odst. 1) nebyla dostatečná.
11. Vzhledem k chybějícím podkladům, které žalovaný v průběhu řízení soudu nedodal, ač mu povinnost jejich dodání byla uložena, nelze zjistit nyní již relevantní údaje, jaké skladby byly

proplaceny, popřípadě které nebyly proplaceny vůbec anebo v jakém rozsahu k proplacení došlo. Žalovaný vzhledem k chybějícím podkladům v současné době odmítá žalobci plnění poskytnout s tím, že je na žalobci, aby užití a rozsah toho kterého hudebního díla prokázal. Není zřejmé, z jakých důvodů žalovaný příslušné podklady soudu nedodal, není pravděpodobné, že by je vůbec neměl k dispozici, spíše při jejich dodání blíže nezkoumal, v jakém rozsahu a jaké podklady soudu dodává, když předtím se snažil je předat Městskému soudu v souvislosti s jiným sporem. Soud má za to, že nelze spravedlivě po žalobci požadovat unesení důkazního břemene o rozsahu užití té které skladby, kdy rozsah těch skladech je značný, žalobce uzavřel smlouvu o zastupování s cílem věnovat se prioritně hudební činnosti.

12. Na základě výše uvedených skutečností rozhodl tak soud jak uvedeno ve výroku II./ Výrokem I. bylo rozhodnuto o částečném zpětvzetí žaloby, / původně žalovaná částka byla 551.125 Kč, částečným rozsudkem soud rozhodl o částce 54.456 Kč-zpětvzetí a částce 5.309,81 Kč – zamítnutí. Následně žalovaný zaplatil částky 6.324 Kč,10.022Kč, po té, kdy došly na účet žalobce, byla žaloba v rozsahu plnění vzata zpět./.
13. Náklady řízení byly žalobci přiznány dle § 142 odst. 1 o. s. ř., což odůvodňuje úspěch žalobce ve věci, kterému vznikly náklady právního zastoupení dle vyhlášky 177 / 1996 S.b. a to: za 4 úkony právní služby po 6.650 Kč,4 krát paušál po 75 Kč – ve znění vyhl. do 31.8.2006 /upomínka před žalobou,sepis žaloby, jednání dne 4.12.98 a 15.7.99/, dále za 20 úkonů právní služby po 10.540 Kč. a 20 krát paušál po 300 Kč za účast na jednáních v době od 14.3.2012 do 24.10.2018,odvolání do částečného rozsudku a účast na jednání MS dle vyhl. ve znění účinném od 1.9.2006, za 4 úkony právní služby po 10.300 Kč a 4 krát paušál po 300 Kč, kdy předmětem sporu byla částka 491.359 Kč -/účast na jednání 15.11.2019,20.1.2020,11.3.2020, písemné podání z 28.2.2020/. Zaplacením soudního poplatku 1.000 Kč. Celkem 287.100 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 15 dnů od doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Praha 11. března 2020

JUDr. Irena Voštová, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Maňáková.